

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. Nr. 237.

78de Møde.

Tirsdagen den 18de Juni.

(Fortsat.)

Schytte: Naar jeg bad om Ordet, var det blot for at tillade mig en Ytring i Anledning af den høitærede Indenrigsministers Bemærkninger om, at han havde Betænkkeligheder ved Forslaget med Hensyn til Tiden, hvorfra fatalia appellationis skulde regnes. Det forekommer mig dog, at det ikke kan have nogen stor Betænkkelighed, thi der vil dog ikke let hengaae mere end 2—3 Dage mellem de forskjellige Forkyndelser for hver Enkelt, og man kunde jo i alt Fald regne fra den sidste Dag, og saaledes troer jeg, at denne Betænkkelighed vilde bortfalde. Det forekommer mig, at denne Sag kunde ordnes paa flere forskjellige Maader, men at denne deels er den simpleste og deels fornemmelig er den, som meest staaer i Samklang med hvad der skeer ved andre Kjendelser, der forkyndes ved Stævningsemændene, saa de Betænkkeligheder, der ere reiste, synes mig ikke at være afgjørende.

Ordføveren: Jeg synes netop, at det, der her foreslaaes, er aldeles usædvanligt og forskjelligt fra hvad der skeer i andre Tilfælde. Det er nok det sædvanlige, at Dommene forkyndes ved Stævningsemændene, men fatalia appellationis regnes, som bekendt, ordentligvis, med Undtagelse af Politieretsager i visse Tilfælde, fra Dommens eller Kjendelsens Afsligelse. Det er altsaa noget aldeles Extraordinairt, noget Usædvanligt, hvis man i dette enkelte Tilfælde vilde regne fatalia appellationis fra Kjendelsens Forkyndelse.

Schytte: Det er dog ikke noget saa aldeles Usædvanligt, da den ærede Taler jo selv indrømmede, at det skeer i Politieretsager, og de ere dog meget gangse.

Ordføveren: Ja, men jeg maa dog, siden vi skulde gaae ind paa dette Moment, be-

mærke, at det i Politieretsager kun finder Sted, naar man har forsømt at underrette Parterne om den Tid, da Kjendelsen eller Dommen bliver affagt.

Boigt: Men, jeg skulde dog formene, at Ordinarium er, at fatalia appellationis regnes fra Forkyndelsen, det er vistnok det hyppigste Tilfælde.

Ordføveren: Ja, det skal jeg blot modsigse.

Indenrigsministeren: Jeg skal blot tillade mig at bemærke, at der dog er nogen Betænkkelighed derved, da der som oftest er endeel interesserede i Sagen, og det vel sjældent er en enkelt Tiendeyder.

Da Ingen videre ønskede at ytre sig, gik man over til Afstemningen, hvorved:

Forslag af Nyholm til en ny § 4:

Tiendecommissairernes Kjendelser skulle herefter, istedetfor, overeensstemmende med Frdg. af 12te Marts 1828 § 2 cfr. Cancellie-Circulaire af 26de Aug. 1840, at oplæses for de Paagjældende i Udskrift, under samtlige Commissairs Haand, forkyndes for Parterne af Stævningsemændene, som herfor nyde en Betaling af 16 Sk. for hver af de 6 Første og 8 Sk. for hver af de Øvrige, for hvilke Forkyndelsen skeer, samt derefter med fornøden Paategning tilbagesende Udskriften til Tiendecommissionens Formand.

blev vedtaget med 20 Stemmer mod 9.

Formanden: Vi gaae dernæst over til den nye § 5.

Nyholm: For jeg blot bede om Ordet, for at gjøre opmærksom paa, at der er indloben en Feil ved en Feilskrivning fra min Side; der staaer nemlig i Paragraphen „ved Tiendeydelsens fremtidige Bestemmelse til fast Korn in natura,“ det skal naturligvis være, „til Korn in natura.“